

BĂIEȚII DE PE STRADA „PAL” HECTOR DĂ SEMNALUL

S3 T4
L2

Aceasta este partea a patra a poveștii.
Citește-o, apoi... recrează-o!

Hector dă semnalul

la-ți notițe cu privire la informațiile importante din text!

Notițele pot fi sub formă de hartă mintală, tabel, desen, etc.

La două jumătate în acea după-amiază, nu era încă niciun suflet pe teren. La scurt timp după două și jumătate, poarta străzii ”Pal” scârțâi din balamale, iar Nemeček intră. A scos o felie mare de pâine din buzunar, s-a uitat în jur și, după ce s-a convins că nu este nimeni în jur, a început să ronțăie coaja pâinii. O vreme a continuat să-și ciugulească pâinea, apoi, simțindu-se oarecum plictisit, s-a plimbat printre grămezile de lemne. Plimbându-se, a dat brusc peste câinele paznicului.

„Bună, Hector!” a spus; dar Hector nu a manifesta nicio înclinație de a-și întoarce acest salut amabil. Tot ce a făcut, a fost o mișcare trecătoare a cozii. Apoi s-a îndepărtat sprinten, latrând puternic. Nemeček a fugit după el.

Hector s-a oprit la unu dintre stivele lemn și a continuat să latre vehement. Stiva era una dintre acelea pe care erau cocoțate cetățile băieților.

Deasupra acestei stive se afla o fortăreață construită din bușteni; pe ea se afla un băț subțire, din vârful căruia zbura un mic material roșu-verde.

Hector sări în jurul cetății și lătră neîncetat.

”Care este problema?” zise flăcăul câinelui, căci între ei exista o mare prietenie – poate pentru că Hector era singurul alt soldat din armata lor.

Nemeček se uită la cetatea de deasupra. Nu a văzut pe nimeni, dar a fost sigur că cineva se poticnește acolo sus. Așa că a început să urce, cu picioarele sprijinite de buștenii proeminenți. Era cam la jumătatea drumului, când a auzit clar pe cineva aruncând bucăți de lemn direct deasupra capului lui. Inima lui a început să bată și, brusc, a simțit nevoia să se întoarcă înapoi. Privind în jos, l-a văzut pe Hector dedesubt și asta i-a dat mai mult curaj.

„Nu-ți fie teamă, Nemeček” și-a spus el și a continuat cu precauție să urce. La fiecare pas a crezut că este necesar să se încurajeze. În repetate rânduri, el a spus: „Nu te speria Nemeček”.

și a ajuns în vârful grămezii. Acolo a murmurat un final „Nu te teme, Nemeček”. Era pe cale să pășească peste zidul îngust al cetății, dar piciorul pe care l-a ridicat a rămas brusc suspendat în aer. A fost atât de înspăimântat încât a exclamat: „Iisuse!” A coborât înapoi de-a lungul parapetelor. Când a ajuns la pământ, inima i-a palpitat furioasă. Ridicând ochii spre cetate a văzut, stând lângă steag, cu piciorul drept sprijinit pe zid, pe Feri Áts – teribilul Feri Áts – dușmanul băieților de pe strada ”Pal” și lider al bandei rivale. Bluza lui stacojie, flutura în vânt. Pe fața lui era un zâmbet.

Nemeček chiar se temea, atât de mult încât a fugit. Când Nemeček s-a încumetat să privească înapoi, bluza purpurie a lui Feri Áts nu mai era la vedere. Mai mult, steagul din vârful fortăreței dispăruse la fel!

Capitolul 2 (paginile 25-26)